

LUUK PYNAKER

Van zijn hobby maakte hij zijn werk: Luuk Pynaker (1973) verzamelt en verkoopt antieke koffers. Sinds begin dit jaar is zijn bedrijf Pinth Vintage Luggage gevestigd in het koetshuis van de historische buitenplaats Huis te Manpad in Heemstede. Hij noemt het een 'feest' om daar te zitten. Het is ook een feest om daar langs te gaan en zijn verhalen achter de koffers te horen.

TEKST > BART-JAN BROUWER FOTOGRAFIE > JOHN VAN HELVERT

“Een antieke koffer is een goede investering”

Rommelmart

“Na de middelbare school ben ik in dienst gegaan bij de Koninklijke Marine. Daarna belandde ik in de auto-industrie. Op mijn dertigste ben ik voor mezelf begonnen met wat daarvoor eigenlijk een hobby was: het verzamelen van antieke bagage. Mijn eerste stukken vond ik op een rommelmarkt in de buurt. Een simpel stapeltje koffers dat ik thuis neerzette. Daar bleef het niet bij: mijn collectie groeide en groeide. Op een gegeven moment had ik wel honderd exemplaren thuis staan. Toentertijd woonde ik samen, maar mijn vriendin was er niet zo van gecharmeerd: ‘Luuk, wat doen we met die koffers? Ze staan maar stof tevangen.’ Na een paar ruzies zei ze: ‘Of de koffers eruit of jij.’ Die keuze was snel gemaakt. Ik pakte mijn koffers en ging weg. Toen ben ik vrij cold turkey gestopt met mijn baan en startte ik op de Oude Groenmarkt in Haarlem een eenvoudig winkeltje. Gaandeweg ging ik me meer specialiseren en groeide ik door naar het topsegment, waartoe merken als Louis Vuitton, Hermès, Goyard en Moynat behoren. Verzamelaars betaalden daar goede prijzen voor. De meesten zitten in het buitenland, vooral in Londen, Parijs, Moskou en Azië. Ik zocht ze regelmatig op en daar zijn vriendschappen uit voortgekomen. Zeker Menko ten Cate, die afgelopen februari een boek over zijn kofferverzameling heeft uitgebracht, beschouw ik als een goede vriend. Hij is net als ik begonnen toen hij per toeval op een rommelmarkt op een leuk koffertje stuitte. Zijn grachtenpand staat volgestapeld met koffers in alle mogelijke vormen, kleuren en leersoorten. De echte verzamelaars zijn over het algemeen mensen die de ruimte hebben. Zo heb ik in Zweden een klant die inmiddels vierhonderd Louis Vuitton-koffers heeft verzameld. Hij exposeerde begin dit jaar het grootste deel van zijn collectie in de Beurs van Berlage, met als blikvangers onder andere de bibliotheekkoffer van Ernest Hemingway en de koffers van Franklin D. Roosevelt. Naast collectioneers behoren tot mijn clientèle mensen die voor de fun een koffer in huis willen hebben, bijvoorbeeld als tafel of opbergkist, en bedrijven en theaters die de koffers gebruiken ter decoratie. Zo staat er een muur van koffers in het Amsterdam Notting Hill Boutique Hotel, de Levis' Clothing Stores en de Tommy Hilfiger flagship stores.”

Boeienkoning

“Ik verzamel voor klanten, maar ook nog steeds voor mijzelf. De stukken die ik het meest bijzonder vind, houd ik zelf. En dat levert thuis geen problemen meer op: ik ben inmiddels zeven jaar getrouwd met een geweldige vrouw die goed met mijn verzameldrift om kan gaan. Het komt weleens voor dat ik een specifieke zoekopdracht van een klant krijg. Ik heb een netwerk van ongeveer vijftien mannetjes wereldwijd die voor mij

scouten en mij de hele week door foto's sturen. Daarvan keur ik zo'n 20 procent goed. Daarbij let ik op kwaliteit, uniciteit en herkomst: zit er een verhaal aan de koffer vast? Louis Vuitton heeft al zijn koffers een uniek nummer gegeven, aan de hand waarvan je de track-record kunt opvragen: wat was het bouwjaar, wanneer is die verkocht, aan wie...? Bij andere merken ben je voor het verhaal afhankelijk van initialen, familiekleuren of stickers die op de koffer zijn aangebracht. Dat deed men voor de herkenbaarheid. Als men vroeger per schip reisde, gingen alle koffers het ruim in – dat waren er wel honderden. Passagiers mochten er één keer per dag bij om er iets uit te halen. Dan was het wel zo handig als ze hun koffer er makkelijk uit konden pikken. De koffers stonden vaak uren op de kade in de felle zon of de regen, en er viel er nog weleens een als de bagage het ruim in werd getakeld. Vooral die van Louis Vuitton waren geschikt voor zulke reizen: die kunnen een stootje hebben. In Parijs heeft Louis Vuitton weleens een challenge gedaan met boeienkoning Houdini. Ze hadden een nieuw slot ontwikkeld, waarvan ze zeiden dat dat door niemand geopend kon worden, 'zelfs niet door Houdini'. Die ging de uitdaging aan en liet zich op een plein geboeid in een koffer opsluiten. Het is hem niet gelukt daaruit te komen...”

Douchekoffer

“Een van de meest bijzondere koffers die ik ooit op de kop heb getikt, is een schoenenkoffer van filmactrice Judy Garland. Ik had hem graag zelf gehouden, maar die Zweedse verzamelaar deed me een bod dat ik niet kon weigeren. Andere topstukken zijn twee Louis Vuitton-koffers uit 1920, 1930 van een Indiase maharadja. Zo'n heerser reisde altijd met een zo groot gevolg dat een hele partij koffers meeging. Die werden genummerd: de bedienden wisten exact wat in welke koffer zat en konden dat zo makkelijk terugvinden. Ik heb er hier een staan die van de maharadja van Jammu en Kashmir is geweest. Toen ik die restaureerde, kwamen zijn naam en het getal 4, dat er met verf op geschilderd was, tevoorschijn. Een geweldige ontdekking! Ik had ook een heel bijzondere Louis Vuitton-

“Ik let op kwaliteit, uniciteit en herkomst: zit er een verhaal aan de koffer vast? Louis Vuitton heeft al zijn koffers een uniek nummer gegeven, aan de hand waarvan je de trackrecord kunt opvragen: wat was het bouwjaar, wanneer is die verkocht, aan wie...?”

koffer uit 1960 die heeft toebehoord aan Faroeq I, die van 1936 tot 1952 koning van Egypte was geweest. Die had hij speciaal in zijn kleuren laten maken. Die heb ik voor 70.000 euro verkocht. Maar het kan nog gekker: een casinokoffer met een roulettetafel erin ging voor 120.000 euro van de hand. Daarvan heeft Louis Vuitton slechts vijf exemplaren gebouwd. Je kunt al jouw wensen bij Louis Vuitton kenbaar maken, dan maken zij op maat een koffer. Wil jij een koffer voor je fiets? Maken ze voor je. Zo zijn er aparte koffers voor hoeden in omloop, voor schoenen, voor wandelstokken, voor fotoapparatuur, medische apparatuur, tennisspullen, picknicks... Louis Vuitton heeft zelfs ooit voor een reiziger die naar de tropen ging en zich onderweg weleens wilde oprispen, een douche in een koffer gebouwd. Die zou ik heel graag aan mijn collectie toevoegen. Hij is mij vijf jaar geleden aangeboden. Die deal ketste op het laatste moment af op de prijs. Daar heb ik achteraf spijt van: die koffer is nu een vermogen waard. Op mijn verlanglijstje staat ook een kofferbed, dat van buiten is uitgevoerd in aluminium. Verzamelaars raken helemaal hysterisch als ze zo'n exemplaar zien.”

Skigondels

“Een antieke koffer is een goede investering. Je moet het zien in de lijn van vintage horloges, vintage auto's, vintage sieraden, vintage jukeboxen... De meeste Louis Vuitton-koffers hebben over de afgelopen twintig jaar een waardestijging van 1.000 procent laten zien. Bovendien kun je er elke dag van genieten. Goud leg je in de kluis, zo'n koffer zet je thuis neer als decorstuk. Zeker Aziaten zien een koffer als belegging. Landen als China missen de historie van reizen met bagage, zij kopen dus niet op basis van nostalgische gevoelens. Ze houden wel van vintage en van merken, en Louis Vuitton is het hoogste haalbare qua status. Het grappige is dat Aziatische klanten willen dat de koffers van binnen fris en schoon zijn, bijna als nieuw – anders kopen ze ze niet. De Europese verzamelaar vindt het juist leuk als die koffer geleefd heeft en er wat krassen en butsen op zitten. Naast antieke bagage handel ik ook in oude landkaarten, skigondels, globes... Alles wat met reizen te maken heeft. Wat ik wilde bereiken, heb ik bereikt. Ik heb alle vrijheid om te gaan en staan waar ik wil, wanneer ik wil en met wie ik wil. Ik doe wat ik leuk vind. En wat is er nu mooier dan iedere dag je passie volgen? En begin dit jaar ben ik verhuisd naar een prachtig koetshuis uit 1782, dat hoort bij Huis te Manpad, een historische buitenplaats aan de Herenweg 9 in Heemstede. Het ademt historie en dat sluit heel mooi aan bij de producten die ik verkoop. Het is een feest om hier te zitten. Mensen kunnen op afspraak langskomen en hun auto makkelijk op het terrein kwijt. Je kunt wel zeggen dat het voortvarend gaat. Ik leef mijn motto, dat samen met de eerste letter van mijn achternaam mijn bedrijfsnaam vormt: Pynaker is niet te houden!”